

Джек Лондон

БІЛИЙ ЗУБ

ВИДАННЯ З ПАРАЛЕЛЬНИМ ТЕКСТОМ

Jack London

WHITE FANG

Харків
«ФОЛІО»
2018

PART I

1

THE TRAIL OF THE MEAT

Dark spruce forest frowned on either side the frozen waterway. The trees had been stripped by a recent wind of their white covering of frost, and they seemed to lean towards each other, black and ominous, in the fading light. A vast silence reigned over the land. The land itself was a desolation, lifeless, without movement, so lone and cold that the spirit of it was not even that of sadness. There was a hint in it of laughter, but of a laughter more terrible than any sadness — a laughter that was mirthless as the smile of the sphinx, a laughter cold as the frost and partaking of the grimness of infallibility. It was the masterful and incommunicable wisdom of eternity laughing at the futility of life and the effort of life. It was the Wild, the savage, frozen-hearted Northland Wild.

But there *was* life, abroad in the land and defiant. Down the frozen waterway toiled a string of wolfish dogs. Their bristly fur was rimed with frost. Their breath froze in the air as it left their mouths, spouting forth in spumes of vapour that settled upon the hair of their bodies and formed into crystals of frost. Leather harness was on the dogs, and leather traces attached them to a sled which dragged along behind. The sled was without runners. It was made of stout birch-bark, and its full surface rested on the snow. The front end of the sled was turned up, like a scroll, in order to force down and under the bore of soft snow that surged like a wave before it. On the sled, securely lashed, was a long and narrow oblong box. There were other things on the sled-blankets, an axe, and

ЧАСТИНА ПЕРША

1

СЛІДОМ ЗА ПОЖИВОЮ

По обидва боки вкритої кригою річки стояв, насупившись, темний сосновий бір. Вітер позривав з дерев їхнє біле, виткане з інею вбрання, і вони схилилися одне до одного, чорні і зловісні в примерклому світлі сутінків. Навколо панувала глибока тиша. Це був пустинний край, без руху, без життя, такий самотній і холодний, що навіть сумом не віяло від нього. Там вчувався прихований сміх, страшніший за всякий сум, невеселий, як усмішка сфінкса, холодний, як мороз, і жорстокий, як неминучість. То невимовна мудрість віків сміялася з марності життя й життєвої боротьби. То була пустеля, дика крижана північна пустеля.

І все ж там жевріло занесене з іншого світу життя й кидало їй виклик. По замерзлій річці тяглася упряжка їздових, схожих на вовків собак. Їхня щетиняста шерсть була вкрита інієм. З їхніх пащек клубочився пар і, замерзаючи в повітрі, осідав на них льодовими крижаними кристаликами. Упряж на собаках була з ременю, і ремінні ж посторонки були прикріплені до саней, що волоклися позаду. Сани були без полозів. Зроблені з товстої березової кори, вони всім сподом лежали на снігу. Передок саней загинався назад, щоб легше було відкидати хвилі м'якого снігу. На снях стояла міцно прив'язана вузька довгаста скриня. Там лежали ще

a coffee-pot and frying-pan; but prominent, occupying most of the space, was the long and narrow oblong box.

In advance of the dogs, on wide snowshoes, toiled a man. At the rear of the sled toiled a second man. On the sled, in the box, lay a third man whose toil was over, — a man whom the Wild had conquered and beaten down until he would never move nor struggle again. It is not the way of the Wild to like movement. Life is an offence to it, for life is movement; and the Wild aims always to destroy movement. It freezes the water to prevent it running to the sea; it drives the sap out of the trees till they are frozen to their mighty hearts; and most ferociously and terribly of all does the Wild harry and crush into submission man — man who is the most restless of life, ever in revolt against the dictum that all movement must in the end come to the cessation of movement.

But at front and rear, unawed and indomitable, toiled the two men who were not yet dead. Their bodies were covered with fur and soft-tanned leather. Eyelashes and cheeks and lips were so coated with the crystals from their frozen breath that their faces were not discernible. This gave them the seeming of ghostly masques, undertakers in a spectral world at the funeral of some ghost. But under it all they were men, penetrating the land of desolation and mockery and silence, puny adventurers bent on colossal adventure, pitting themselves against the might of a world as remote and alien and pulseless as the abysses of space.

They travelled on without speech, saving their breath for the work of their bodies. On every side was the silence, pressing upon them with a tangible presence. It affected their minds as the many atmospheres of deep water affect the body of the diver. It crushed them with the weight of unending vastness and unalterable decree.

It crushed them into the remotest recesses of their own minds, pressing out of them, like juices from the grape, all the false ardours and exaltations and undue self-values of the human soul, until they perceived themselves finite and

деякі речі — укривала, сокира, кавник і сковорода, але насамперед впадала в око скриня.

Попереду собак на широких лижах пробивала дорогу людина. За саньми йшла друга людина. А на санях, у скрині, лежала третя людина, що скінчила свій шлях. Пустеля перемогла її і звалила. Вона не могла вже більше ні рухатися, ні змагатися. Пустеля не терпить руху. Життя ображає її, бо життя — це рух. А пустеля завжди намагається знищити рух. Вона обертає в лід воду, щоб та не текла в море, висмоктує сік з дерев, заморожуючи їх до самої серцевини; але найжорстокіше і найстрашніше вона катує і гнобить непокірну людину — людину, що найбільше з усіх істот буяє життям і споконвіку бунтує проти закону, за яким усякий рух зрештою мусить припинитися.

Проте попереду й позаду саней, безстрашні й невгамовні, пробивалися далі крізь сніг двоє людей, що лишилися жити. Вони були загорнуті в хутра і м'які вичинені шкури. Вії, щоки й губи в них узялися такою густою намороззю від дихання, що облич їхніх не можна було й розгледіти. Вони нагадували примарних гробарів на похороні якогось духа. А втім, це були живі люди, які зайшли в край самоти, знуцання й тиші, недосвідчені шукачі щастя, що сміливо вирушили у великі мандри, яким заманулося позмагатися з невідомим могутнім світом, таким далеким, чужим і бездушним, як безодня.

Вони йшли мовчки, зосереджуючи всі сили на фізичній напрузі. З усіх боків їх оточувала гнітюча німота. Ця німота тисла їм на серце, як глибока вода тисне на тіло водолаза. Вона гнобила їх своєю нескінченністю й непереможністю.

Проникаючи в найпотаємніші куточки їхньої душі, вона вичавлювала звідти, як вичавлюють сік з винограду, всі марні пориви й захоплення, всю властиву людині гординю; і мандрівники побачили, що вони кволі

small, specks and motes, moving with weak cunning and little wisdom amidst the play and inter-play of the great blind elements and forces.

An hour went by, and a second hour. The pale light of the short sunless day was beginning to fade, when a faint far cry arose on the still air. It soared upward with a swift rush, till it reached its topmost note, where it persisted, palpitant and tense, and then slowly died away. It might have been a lost soul wailing, had it not been invested with a certain sad fierceness and hungry eagerness. The front man turned his head until his eyes met the eyes of the man behind. And then, across the narrow oblong box, each nodded to the other.

A second cry arose, piercing the silence with needle-like shrillness. Both men located the sound. It was to the rear, somewhere in the snow expanse they had just traversed. A third and answering cry arose, also to the rear and to the left of the second cry.

«They're after us, Bill,» said the man at the front.

His voice sounded hoarse and unreal, and he had spoken with apparent effort.

«Meat is scarce,» answered his comrade. «I ain't seen a rabbit sign for days.»

Thereafter they spoke no more, though their ears were keen for the hunting-cries that continued to rise behind them.

At the fall of darkness they swung the dogs into a cluster of spruce trees on the edge of the waterway and made a camp. The coffin, at the side of the fire, served for seat and table. The wolf-dogs, clustered on the far side of the fire, snarled and bickered among themselves, but evinced no inclination to stray off into the darkness.

«Seems to me, Henry, they're stayin' remarkable close to camp,» Bill commented.

Henry, squatting over the fire and settling the pot of coffee with a piece of ice, nodded. Nor did he speak till he had taken his seat on the coffin and begun to eat.

й маленькі, що вони лише крихітні порошинки світу, безсилі й немудрі серед гри величезних сліпих сил і стихій.

Минула година, минула й друга. Бліде світло короткого похмурого дня вже почало пригасати, коли раптом у недвижному повітрі пролунало невиразне далеке виття. Воно швидко знялося вгору, тремтяче й напружене, і поволі завмерло. Можна було б подумати, що це зойк якоїсь загубленої душі, коли б у ньому не бриніла люта злість і голодна жадоба. Чоловік, що йшов попереду, оглянувся назад і зустрівся очима з товаришем. Розділені вузькою довгастою скринєю, вони кивнули один одному головою.

Невдовзі вони почули виття у відповідь першому, що, наче голкою, пронизало тишу. Люди прислухалися, звідки йшли ці звуки. Вони линули зі снігового простору десь позаду. Одразу ж почулося й третє виття, знову позад них, тільки трохи лівіше.

— Білле, вони женуться за нами, — сказав той, що йшов спереду.

Голос у нього був хрипкий і якийсь неприродний. Видно було, що він говорить через силу.

— Шукають поживи, — відповів другий. — Я давно вже не бачив жодного заячого сліду.

Вони знов замовкли, пильно прислухаючись до виття своїх переслідувачів.

Коли зовсім стемніло, вони завели собак у сосни край річки і отаборилися там на ніч. Поставлена коло вогнища труна правила і за лавку, і за стіл. Собаки збилися до купи трохи далі від огню, гарчали, гризлися, але не виявляли найменшого поруху, щоб утекти в темряву.

— Поглянь, Генрі, як вони туляться до нас, — мовив Білл.

Генрі, присівши навпочіпки, ставив на вогонь кавник з грудками льоду. Він лише хитнув головою і не промовив ані слова, аж поки не примостився на труні й не почав їсти.